

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 267.123 van 22 juni 2026
in de zaak A. 241.930/VII-42.520**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Bobber Loos
 kantoor houdend te 2060 Antwerpen
 Rotterdamstraat 53
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 13 mei 2024, strekt tot de cassatie van arrest nr. 304.587 van 10 april 2024 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.927 van 2 juli 2024.

Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Auditeur Nino Vermeire heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 april 2026.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Céleste Maes, die *loco* advocaat Bobber Loos verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Auditeur Nino Vermeire heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker op 6 december 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

De verwerende partij neemt op 29 juni 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (hierna: aanvankelijk bestreden beslissing).

Verzoeker tekent tegen de voornoemde weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met arrest nr. 304.587 van 10 april 2024 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker niet wordt erkend als vluchteling en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker voert in een enig middel, dat hij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en van de jurisdictionele motiveringsplicht, vervat in artikel 149 van de Grondwet.

5. In het eerste middelonderdeel merkt verzoeker “ten eerste” op dat hij bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de aanvankelijk bestreden beslissing heeft gewezen op het gebrek aan voldoende objectieve en betrouwbare informatie over de huidige veiligheidssituatie en over het risico op vervolging voor uit het westen terugkerende Afghanen. Hij heeft aldus verwezen naar de *Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan* van UNHCR van februari 2022 en de update van 17 november 2022 en februari 2023 waarin wordt aangegeven dat er gebrekkige toegang is tot informatie over wat op het terrein gebeurt en niet op gedegen wijze besloten kan worden dat er geen risico is op vervolging bij terugkeer. Verzoeker heeft ook verwezen naar het rapport DRC, *Afghanistan Conference – The Human Rights Situation after August 2021*, van 30 december 2022 en het rapport van vzw Nansen

van oktober 2022, waarin wordt gesteld dat er onvoldoende informatie is om te kunnen inschatten welke behandeling afgewezen asielzoekers riskeren die vanuit Europa terugkeren naar Afghanistan, aangezien er sinds de val van de Afghaanse Republiek nog geen dergelijke terugkeer werd geregeld vanuit Europa.

Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest de kritiek op het bronnengebruik in de aanvankelijk bestreden beslissing niet beantwoord, evenmin als de kritiek dat een “bijzonder hoge bewijslast” rust op de asielinstanties om af te wijken van het advies van UNHCR aan nationale asielinstanties om geen weigeringsbeslissingen te nemen, vermits de adviezen van de UNHCR “een hogere waarde” hebben dan de rapporten van het Asielagentschap van de Europese Unie (hierna: EUAA).

6. In het eerste middelonderdeel merkt verzoeker “ten tweede” op dat hij in zijn beroepschrift en zijn aanvullende nota heeft aangevoerd dat de door de verwerende partij gebruikte landeninformatie op cruciale punten onvolledig is, irrelevant is omdat ze niet van toepassing is op zijn profiel, niet volledig geciteerd wordt of verkeerd wordt voorgesteld. Zo heeft verzoeker aangevoerd dat qua risico op mishandeling door de taliban een fundamenteel onderscheid moet worden gemaakt tussen Afghanen die terugkeren na een jarenlang verblijf in het Westen en Afghanen die terugkeren uit landen zoals Pakistan, Iran, en Turkije. Hij heeft erop gewezen dat de stelling van de verwerende partij dat terugkerende Afghanen met argwaan kunnen worden bekeken en het voorwerp kunnen uitmaken van stigmatisering of uitstoting, is gebaseerd op informatie betreffende de periode vóór de machtsovername, die geen betrekking heeft op personen die terugkeren naar door de taliban gecontroleerd gebied, maar op personen die terugkeerden naar gebied dat onder controle van de toenmalige overheid stond, zodat het om fundamenteel verschillende situaties gaat. Verzoeker heeft ook laten gelden dat de verklaringen van de anonieme bron niet kunnen worden geverifieerd en dat – en waarom – de weinige bijgebrachte informatie op cruciale punten onvolledig is. Het bestreden arrest bevat geen enkel antwoord op verzoekers voormelde kritiek. Nochtans is verzoekers kritiek op de door de verwerende partij gebruikte bronnen

fundamenteel voor een juiste beoordeling van zijn dossier en de mogelijkheden voor een terugkeer naar Afghanistan.

7. In het tweede middelonderdeel merkt verzoeker op dat hij in zijn beroepschrift tegen de aanvankelijk bestreden beslissing en de aanvullende nota heeft opgeworpen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een onmenselijke en vernederende behandeling vreest omwille van het feit dat hij bescherming heeft gezocht in Europa en daar jarenlang heeft verbleven. Verzoeker voert aan dat het bestreden arrest niet het gevraagde en nodige onderscheid maakt qua risico-inschatting en onderzoek tussen verschillende categorieën van terugkeerders naar Afghanistan en dat het bestreden arrest uitgaat van een verkeerde maatstaf om het risico te beoordelen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt dat uit de voorliggende informatie niet blijkt dat elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd. Verzoeker herhaalt de kritieken die hij had aangevoerd en stelt dat het risico correct moet worden gekwalificeerd, namelijk dat de taliban zijn vlucht uit Afghanistan en zijn verzoek tot bescherming in Europa zouden aanzien als een daad van politiek-religieus verraad en dat verzoeker bij aankomst op de luchthaven identificeerbaar zal zijn als een afgewezen asielzoeker uit België en aan ondervraging zal worden onderworpen door de taliban, zonder respect voor zijn fysieke integriteit. Verzoeker benadrukt nogmaals dat het om gepercipieerd politiek-religieus verraad gaat.

Verzoeker herhaalt dat niet zozeer de vraag rijst naar daadwerkelijke, maar wel naar gepercipieerde verwestering. De in het bestreden arrest gehanteerde maatstaf is dan niet de relevante maatstaf en vormt geen effectief antwoord op wat verzoeker heeft aangevoerd, met name dat het loutere verblijf in Europa als asielzoeker, terwijl de taliban de controle hadden verworven over Afghanistan, door de taliban wordt gepercipieerd als het overschrijden van morele en sociale grenzen. Het gaat niet om een risico dat alle Afghaanse mannen betreft. Indien het risico verschillend is voor een subgroep van een specifieke

groep, dan moet het onderzoek zich op die subgroep richten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft hierop geen antwoord geformuleerd en heeft niet het gevraagde onderscheid gemaakt tussen de verschillende risicogroepen van terugkeerders. Verzoeker herhaalt dat het in eerste instantie gaat om gepercipieerd politiek-religieus verraad en om vervolging op grond van een toegeschreven politieke overtuiging zoals omschreven in artikel 10 lid 1, e), en lid 2, van richtlijn 2011/95 ‘inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming’ (hierna: richtlijn 2011/95) en artikel 1A (2) van het Vluchtelingenverdrag. Voor een politieke overtuiging is niet vereist dat de overtuiging zo diepgeworteld is bij verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt het slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van richtlijn 2011/95. In die context merkt verzoeker op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening heeft gehouden met de onbewuste gedragingen waarnaar verzoeker verwezen heeft. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen effectief antwoord geformuleerd op de kritieken van verzoeker en die verkeerd voorgesteld.

Tevens dient bij elk verzoek om internationale bescherming nagegaan te worden wat het risico is op vervolging en op onmenselijke en vernederende behandeling in de hypothese van terugkeer naar het land van herkomst. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen antwoordt niet op verzoekers betoog dat verzoeker geen Afghaans paspoort heeft, dat er geen functionerende Afghaanse ambassade in Brussel is en dat verzoeker verschillende controles van de taliban zal moeten passeren bij een terugkeer. Wat onderzocht dient te worden zijn de voorzienbare gevolgen van de verwijderingsbeslissing in het licht van algemene omstandigheden in Afghanistan en de relevante individuele omstandigheden. Dat is de kern van het onderzoek vereist door artikel 3 EVRM. Verzoeker maakte de parallel met het arrest van het EHRM van 28 juni 2011 in de zaken 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi* (hierna: arrest *Sufi en Elmi*), waarin

gesteld wordt dat betrokkene nooit onder Al Shabaab had geleefd en niet vertrouwd was met hun regels en dus mogelijks niet in staat was om het spel te spelen. Het bestreden arrest heeft geen antwoord geformuleerd op de toepassing noch de analyse van dat arrest, terwijl verzoeker heeft gewezen op de gelijkenissen en relevantie ervan voor Afghaanse verzoekers om internationale bescherming.

Vermits de taliban, zoals in het bestreden arrest wordt vermeld, negatief staan ten opzichte van mensen die Afghanistan hebben verlaten, kan worden verwacht dat zij interesse zullen hebben in Afghanen die uit westerse landen terugkeren of niet over de nodige documenten beschikken en dat zij deze personen zullen ondervragen. Vermits het om een duidelijk identificeerbare en lokaliseerbare groep gaat, valt te verwachten dat het binnen de mogelijkheden van de taliban ligt om deze groep, of een deel ervan, te ondervragen. Verzoeker besluit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook op deze expliciet aangevoerde grief geen effectief antwoord biedt.

Volgens verzoeker biedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen effectief antwoord op zijn aangevoerde vrees voor vervolging en schending van artikel 3 EVRM in geval van een terugkeer naar Afghanistan. Tot slot benadrukt verzoeker dat artikel 3 EVRM *iuncto* artikel 13 EVRM geschonden is doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de verdedigbare grief met betrekking tot de bronnenkritiek niet heeft beantwoord.

8. In het derde middelonderdeel richt verzoeker zich tegen de beoordeling in het bestreden arrest van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Volgens het bestreden arrest kan uit de beschikbare landeninformatie niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren. Het bestreden arrest voegt een voorwaarde toe aan hetgeen vereist is in het arrest *Sufi en Elmi* door te stellen dat niet blijkt dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen

verslechteren. In dat arrest wordt voor de toepassing van artikel 3 EVRM nergens gesteld dat het om doelbewuste handelingen zou moeten gaan specifiek gericht tegen burgers en wordt afgestapt van het idee dat ernstige schade enkel en alleen het gevolg moet zijn van opzettelijk handelen of nalaten door de betrokken actoren. Ook de gedragingen van de taliban die niet specifiek zijn gericht tegen de Afghaanse burgers, evenals de gedragingen van buitenlandse regeringen en internationale instellingen, moeten in rekening gebracht worden om te beoordelen of de precaire humanitaire situatie “overwegend (*‘predominantly’*) veroorzaakt [is] door gedragingen van derden”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat ook eraan voorbij dat verzoeker heeft aangegeven dat de taliban eind 2022 een verbod hebben uitgevaardigd voor ngo’s en humanitaire organisaties om vrouwelijke medewerkers in dienst te hebben, waarop verschillende ngo’s hebben aangegeven dat zij hun activiteiten dan zouden moeten staken en experts hebben aangegeven dat dit verbod een directe impact heeft op miljoenen Afghanen die afhankelijk zijn van humanitaire hulp. Verzoeker heeft zich er expliciet op beroepen dat met dit verbod de humanitaire hulp door de taliban wel degelijk op grootschalige wijze moedwillig werd verhinderd.

9. In een vierde middelonderdeel hekelt verzoeker de volgende passage in punt 2.3.9.2 van het bestreden arrest:

“Verzoekende partij kan voorts niet gevolgd worden waar zij stelt niet te begrijpen waarom de commissaris-generaal de landeninformatie over gearrangeerde huwelijken en verzet hiertegen als ‘zina’ beschouwd wordt, betreft. Immers, lezing van het gehoorverslag leert dat de advocaat van verzoekende partij zelf aan het einde van het gehoor stelde: ‘Hij beging een van de grootste zondes volgens de taliban, één van zina, waar toch heel grote straffen op staan. Dat is gekende landeninformatie door de asielinstanties. [...] Thans de commissaris-generaal verwijten deze landeninformatie te betrek[ken] in de bestreden beslissing en stellen niet te begrijpen waarom hij zich daarop beroept getuigt gelet op het voorgaande van weinig ernst.’”

Volgens verzoeker stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn argument verkeerd voor en biedt hij geen antwoord op verzoekers grief. Verzoeker zette in zijn verzoekschrift voor de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen uiteen dat hij niet begrijpt waarom algemene landeninformatie over *zina* een argument is om geen geloof te hechten aan verzoekers asielrelaas. Verzoeker argumenteerde dat het niet is omdat *zina* ernstig bestraft wordt in Afghanistan dat het daarom niet voorkomt. Verzoekers advocaat verwees inderdaad naar landeninformatie omtrent *zina*, maar dat was juist om aan te halen dat verzoeker hierdoor een risico loopt bij terugkeer en niet om verkeerdelijk te stellen dat hierdoor verzoekers relatie niet geloofwaardig zou zijn.

Beoordeling

Algemeen

10. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de voormelde bepalingen. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak met hervormingsbevoegdheid gedaan over het bij hem ingestelde beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissing. Hij is hierbij niet gebonden door de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing. Derhalve moet de motivering van het bestreden arrest de eigen gronden bevatten waarop de beslissing van de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gesteund, zonder daarvoor noodzakelijk in te gaan op iedere afzonderlijke kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing.

Eerste middelonderdeel

11. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest zijn kritiek niet beantwoord betreffende het gebrek aan informatie over de toestand in Afghanistan in het algemeen en betreffende de bewijswaarde van de UNHCR-nota van februari 2022 en de updates daarvan in november 2022 en februari 2023.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in punt 2.3.8:

“2.3.8. Verzoekende partij klaagt in haar verzoekschrift en in haar aanvullende nota van 8 maart 2024 ook een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst zij ook naar de *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”* van UNHCR van februari 2022, waarin wordt opgeroepen om beslissingen inzake asiëldossiers op te schorten en geen negatieve beslissingen te nemen. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te analyseren. Aldus is de huidige situatie niet

vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de “*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*” van UNHCR van februari 2022. Dat UNHCR in het kader van een intervisie Nansen heeft verklaard vast te houden aan zijn standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan [...], zoals verzoekende partij aanvoert in haar verzoekschrift, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Hetzelfde geldt voor wat betreft de verwijzingen naar landeninformatie en kritiek geuit in de nota met opmerkingen. Het volstaat echter niet dat verzoekende partij deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen. De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel de volgende verplichting in: “Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.” Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoekende partij voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek van verzoekende partij wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoekende partij zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoekende partij zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoekende partij als de verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat verzoekende partij doorheen haar kritiek in het voorliggende verzoekschrift en de nota met opmerkingen tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is

die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in het land en regio van herkomst van verzoekende partij en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoekende partij voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De schending van artikel 10, derde lid, b) van de richtlijn 2013/32/EU wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd, dit nog naast de vaststelling dat deze bepaling een aantal verplichtingen oplegt aan de lidstaten en verwerende partij niet kan worden beschouwd als lidstaat in deze zin. Bovendien dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde bepaling verstreek blijkens artikel 51, 1° van Richtlijn 2013/32/EU op 20 juli 2015, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet. Daarenboven blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de voormelde richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Waar verzoekende partij zich in haar aanvullende nota van 8 maart 2024 ook nog beroept op een schending van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 wijst de Raad erop dat zij de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een aanvullende nota in te dienen niet kan aanwenden om, dit zonder hierover nieuwe elementen aan te reiken, bijkomende middelen aan te voeren. Er wordt geen enkele omstandigheid aangevoerd die verzoekende partij zou hebben verhinderd deze argumenten in het initiële verzoekschrift te ontwikkelen. Uit haar argumentatie blijkt niet dat verzoekende partij deze niet reeds in haar verzoekschrift had kunnen aanbrengen. Gelet op voormeld artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet kan de aanvullende nota neergelegd op 8 maart 2024 slechts in aanmerking worden genomen in zoverre deze betrekking heeft op de hierin aangevoerde nieuwe elementen (RvS, nr. 258.516 van 22 januari 2024). Het middel, dat slaat op de schending van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 is zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472)."

Met de voormelde overwegingen en de overwegingen in punt 2.3.9. ("Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet") beantwoordt en weerlegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers argumentatie dat er een gebrek zou zijn aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan na de

machtsovername door de taliban. In dit verband dient te worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet ieder afzonderlijk argument van verzoeker dient te beantwoorden in de zin dat hij op iedere kritiek van verzoeker over ieder afzonderlijk rapport zou moeten ingaan. Zoals reeds aangehaald, volgt uit de devolutieve werking van het beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissing dat de motivering van het bestreden arrest de eigen gronden moet bevatten waarop de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gesteund, zonder daarvoor noodzakelijk in te gaan op iedere afzonderlijke kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing.

Verder hoort de beoordeling van de bewijswaarde van de voorhanden zijnde stukken tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de feitenrechter. Uit niets blijkt dat standpunten uit de rapporten van de UNHCR bindend zouden zijn voor de asielinstanties, noch dat een “bijzonder hoge bewijslast” zou gelden om ervan af te wijken, zoals verzoeker in navolging van de vzw Nansen voorhoudt.

Verzoeker toont derhalve geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht wat het voorgaande betreft.

12. Volgens verzoeker in het eerste middelonderdeel “ten tweede” maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet het gevraagde onderscheid tussen de verschillende risicogroepen van terugkeerders. Verzoeker laat gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet ingaat op het aangevoerde onderscheid tussen Afghaanse terugkeerders die naar andere (islamitische) landen waren vertrokken om er te gaan werken en Afghaanse terugkeerders die naar het Westen waren gevlucht doch wier verzoek om internationale bescherming er is afgewezen.

In punt 2.3.9.7, van het bestreden arrest oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat “[u]it het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie, waaronder ook de geactualiseerde landeninformatie die door de partijen

per aanvullende nota werd neergelegd [...] kan [niet] worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan”. Daarop vervolgt de Raad dat “uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen.” Daarna stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat “de verzoekende partij niet aannemelijk [maakt] dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekende partij Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt ook dat “een individuele beoordeling noodzakelijk blijft”, maar besluit dat “uit het voorgaande is gebleken dat verzoekende partij niet aantoont dat zij in de actuele stand van zaken louter omwille van haar verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar de provincie Kunduz, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat zij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.” De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt verzoekers situatie dus wel degelijk als die van een na een verblijf in Europa terugkerende Afghaan die geconfronteerd wordt met het talibanregime. Verzoekers kritiek mist feitelijke grondslag.

In de mate dat verzoeker hierbij zijn kritiek herhaalt op de door de verwerende partij bijgebrachte bronnen (landeninformatie), kan worden verwezen naar punt 11 *supra*.

13. Met betrekking tot verzoekers standpunt dat in het bestreden arrest niet wordt geantwoord op zijn kritiek op de “anonieme bron”, wordt herhaald dat de jurisdictionele motiveringsplicht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

er niet toe verplicht te antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt. Het gaat te dezen ook niet om een anonieme bron van de verwerende partij zelf, maar om een anonieme bron die is opgenomen in een rapport van het EUAA. Verzoeker brengt bovendien geen bepaling bij die inhoudt dat het gebruik van anonieme bronnen verboden zou zijn. Zoals reeds aangegeven, beoordeelt de feitenrechter verder soeverein de bewijswaarde van de stukken waarop hij vermag acht te slaan.

Tweede middelonderdeel

14. Voor zover verzoeker opnieuw aanvoert dat geen onderscheid wordt gemaakt tussen de verschillende groepen terugkeerders wordt verwezen naar *supra* punt 12.

Volgens verzoeker haalt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de maatstaf voor verwestering de daadwerkelijke en de gepercipieerde of toegeschreven verwestering door elkaar.

Uit het voorgaande (*supra* punt 12) blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft onderzocht of verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert, louter omwille van zijn verblijf in Europa, hetgeen betrekking heeft op de wijze waarop hij door de taliban zal worden aanzien bij zijn terugkeer in Afghanistan, en dus op de perceptie van verzoeker door de taliban als terugkeerder uit het Westen. Voor zover verzoeker benadrukt dat het gaat om gepercipieerd politiek-religieus verraad, en dat rekening moet worden gehouden met onbewuste gedragingen, volstaat het om vast te stellen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarop heeft geantwoord door aan te geven dat “de verzoekende partij [...] niet aannemelijk [maakt] zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban”, dat “een individuele beoordeling [...] noodzakelijk [blijft]”, en na een analyse van die individuele omstandigheden

besluit dat “[u]it het voorgaande is gebleken dat verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij in de actuele stand van zaken louter omwille van haar verblijf in Europa en in België [...] als verwesterd zal worden gepercipieerd”. Verzoekers standpunt dat de maatstaf van gepercipieerde verwestering ten onrechte niet is onderzocht, mist derhalve feitelijke grondslag. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eist in het bestreden arrest dan ook niet dat een terugkeerder ook daadwerkelijk verwesterd is opdat hij een risico op vervolging of ernstige schade zou lijden.

15. Volgens verzoeker wordt zijn argumentatie betreffende het risico bij controleposten van de taliban in Afghanistan en betreffende het niet beschikken over een Afghaanse paspoort en het ontbreken van een functionerende Afghaanse ambassade in Brussel, niet effectief beantwoord in het bestreden arrest. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt niet alleen dat het niet beschikken over een Afghaans paspoort of een *laissez-passer* afgeleverd door de Dienst Vreemdelingenzaken na contact met de Afghaanse ambassade “niet dienstig” zou zijn in het kader van het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming, doch hij oordeelt eveneens dat “de thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is bovendien voor iemand als verzoekende partij zonder specifiek profiel voldoende en in de regel niet problematisch”. Daaruit blijkt dat de Raad van oordeel is dat het niet beschikken over een Afghaans paspoort in het concrete geval van verzoeker hoe dan ook een terugkeer niet in de weg staat, nu hij niet over een “specifiek profiel” beschikt.

16. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet voorbijgegaan aan het risico op een schending van een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer in de zin van artikel 3 EVRM. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit expliciet na een omstandige analyse van de persoonlijke omstandigheden van verzoeker dat hij een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade niet *in concreto* heeft aangetoond. In dat verband wordt eraan herinnerd dat de rechterlijke motiveringsverplichting niet inhoudt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving van het middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk

middel vormt. Waar verzoeker argumenteert dat niet is geantwoord op zijn “onvermogen om het spel te spelen” en daarbij verwijst naar het arrest *Sufi en Elmi*, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 2.3.9.7. dat “[er] niet redelijk [kan] worden [betwist] dat verzoekende partij haar vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekende partij, die Afghanistan medio 2019 verliet, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Dit geldt des te meer nu zij soennitisch moslim is, zij verklaarde in Afghanistan naar de madrassa te zijn geweest en daar koranlessen gevolgd te hebben, zij Pashtou spreekt en zij nog een familiaal netwerk in haar regio van herkomst heeft waarmee zij nog op zeer regelmatige basis contact heeft en bovendien, zoals uit de bespreking hoger gebleken is, tijdens haar verblijf in het Westen nog een traditioneel huwelijk is aangegaan in Afghanistan met haar schoonzus [...]. Het betoog dat zij geen voeling heeft met “Taliban-Afghanistan” doet aan voorgaande niks af, temeer verzoekende partij zich door haar familie kan laten informeren over de thans geldende normen en waarden in Afghanistan.” Het middel mist in die mate feitelijke grondslag.

Derde middelonderdeel

17. Verzoeker acht artikel 48/4 van de vreemdelingenwet geschonden doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de voorwaarde dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door derden, toevoegt dat het moet gaan om opzettelijke gedragingen van een actor, vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet.

18. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in punt 2.3.9.9. eerst in het algemeen dat een precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet valt, “tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.” Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan “na lezing van alle

objectieve landinformatie in het rechtsplegingsdossier [...] niet blijken dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verscheidene actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt vervolgens echter dat “[d]e oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie [...] in Afghanistan in wezen multidimensionaal [blijken] te zijn” en dat “[d]e actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan [...] het gevolg [is] van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren”. Na een aantal elementen en factoren te hebben vermeld, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat “uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet [kan] worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor”.

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk aangeeft dat uit de beschikbare informatie niet kan worden afgeleid dat de voormelde toestand “overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor”, blijkt dat de in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet bedoelde subsidiaire beschermingsstatus reeds op grond van deze vaststelling wordt geweigerd. De bijkomende vaststelling “laat staan [...] door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor”, doet geen afbreuk hieraan. Verzoekers kritiek tegen de eerdere algemene overwegingen in het bestreden arrest waarin wel de voorwaarde wordt gesteld van opzettelijke gedragingen, laat het voormelde motief onverlet en kan dan ook niet leiden tot de cassatie van het bestreden arrest.

19. Het middelonderdeel berust eveneens op een foutieve lezing van het bestreden arrest in de mate dat het aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening heeft gehouden met economische sancties opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers vast dat er “een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen” was, doch hij stelt eveneens vast dat niet blijkt dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, “waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe”.

20. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest niet geantwoord op zijn stelling dat de humanitaire hulp op grote schaal wel degelijk moedwillig werd verhinderd door de taliban met het verbod op vrouwelijke medewerkers voor ngo's en humanitaire organisaties.

In het bestreden arrest wordt in het algemeen verwezen naar maatregelen van de taliban tegen vrouwen maar er wordt ook opgemerkt dat “internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe”. Verder wordt vastgesteld dat niet blijkt dat de taliban “maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren”. Hiermee wordt verzoekers stelling met betrekking tot zowel het voorgehouden moedwillige verhinderen van internationale hulp als de gevolgen van de maatregel tegen vrouwelijke medewerkers van buitenlandse organisaties wel degelijk beantwoord. Hoe dan ook is de conclusie van de in het bestreden arrest gemaakte beoordeling, zoals reeds hoger aangegeven, dat de precaire socio-economische toestand in Afghanistan niet overwegend is te wijten is aan gedragingen van de taliban of enige andere actor maar dat de oorzaken ervan “multidimensionaal” zijn en “het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren”.

21. Verzoekers kritiek berust in de aangegeven mate op een onvolledige en foutieve lezing van het bestreden arrest en mist aldus feitelijke grondslag.

Ten overvloede wordt erop gewezen dat uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 18 december 2014 in de zaak C 542/13, *M'Bodj tegen België*, ook blijkt dat de in artikel 48/4, § 2, b), bedoelde schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden. Het Hof stelt immers dat een onmenselijke of vernederende behandeling door het ontbreken van een adequate medische behandeling in het land van herkomst slechts kan worden ingeroepen voor zover de medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.

Vierde middelonderdeel

22. Zoals hierboven opgemerkt, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak met hervormingsbevoegdheid gedaan over het bij hem ingestelde beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissing. Hij is hierbij niet gebonden door de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing. Derhalve moet de motivering van het bestreden arrest de eigen gronden bevatten waarop de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gesteund, zonder daarvoor noodzakelijk in te gaan op iedere afzonderlijke kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing.

23. Voor zover verzoeker aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet antwoordt op zijn argument dat de verwijzing naar de algemene landeninformatie over *zina* geen argument is om geen geloof te hechten aan zijn asielrelaas, gaat hij voorbij aan de overige overwegingen ter zake in punt 2.3.9.2 van het bestreden arrest:

“2.3.9.2. Lezing van het gehoorverslag van verzoekende partij leert dat zij stelde te wonen in een dorp dat al meerdere jaren onder de controle van de taliban stond (CGVS, Notities persoonlijk onderhoud (NPO), 30 maart 2023, p. 5). Zij stelde aldaar een relatie begonnen te zijn met B.A., wiens broers bij de taliban zaten en één daarvan, met name Z., zelfs commandant

bij de taliban was. Verder verklaarde zij dat de meisjes in haar dorp niet buiten mochten komen (CGVS, NPO, 30 maart 2023, p. 11 en 12-13). Afgaande op de verklaringen van verzoekende partij kan aldus aangenomen worden dat B.A. binnen een zeer conservatief milieu opgroeide. Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat zowel zijzelf als B.A. op de hoogte waren van het feit dat een liefdesrelatie verboden was in hun dorp (CGVS, NPO, 30 maart 2023, p. 12 en 17).

Gegeven aldus de zeer conservatieve context zoals geschetst door verzoekende partij, treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat de manier waarop haar relatie met B.A. ontstaan is niet geloofwaardig is. Uit de verklaringen van verzoekende partij komt immers naar voren dat B.A. het initiatief genomen heeft en verzoekende partij, die zij van haar noch pluim kende en enkel had gezien vanuit haar deur, spontaan aanriep en onmiddellijk ook een telefoonnummer vroeg. Het betoog in het verzoekschrift dat men ook in conservatieve milieus verliefd wordt, kan voorgaande niet in een ander daglicht plaatsen. Verzoekende partij kan voorts niet gevolgd worden waar zij stelt niet te begrijpen waarom de commissaris-generaal de landeninformatie over gearrangeerde huwelijken en verzet hiertegen als ‘zina’ beschouwd wordt, betreft. Immers, lezing van het gehoorverslag leert dat de advocaat van verzoekende partij zelf aan het einde van het gehoor stelde: *“Hij beging een van de grootste zondes volgens de taliban, één van zina, waar toch heel grote straffen op staan. Dat is gekende landeninformatie door de asielinstanties. (..)”* (CGVS, NPO, 30 maart 2023, p. 27). Thans de commissaris-generaal verwijten deze landeninformatie te betrekking in de bestreden beslissing en stellen niet te begrijpen waarom hij zich daarop beroept getuigt gelet op voorgaande van weinig ernst.

Nogmaals benadrukt de Raad dat, net gelet op de Afghaanse context zoals die naar voren komt uit de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat ‘zina’ (waaronder een buitenechtelijke relatie) een zedelijk misdrijf is dat gezien wordt als beschamend en dat zowel op mannen als vrouwen van toepassing is en zwaar kan bestraft worden, zeker in rurale gebieden waar de taliban de plak zwaait (*EASO Country Guidance Afghanistan*, november 2021, p. 84) en het conservatieve familiemilieu van B.A., redelijkerwijze verwacht kan worden dat B.A. niet zomaar omwille van enige verliefdheid dergelijk onbesuisd gedrag zou vertonen, temeer zij blijkens de verklaringen van verzoekende partij ook nog nooit met verzoekende partij had gesproken op dat moment. Dat B.A. al dermate verliefd was op een persoon die zij enkel van zicht kende dat zij daardoor volledig abstractie zou hebben gemaakt van de Afghaanse en conservatieve context waarin zij leefde, is hoegenaamd niet aannemelijk.

Zoals de commissaris-generaal ook pertinent motiveert is het evenmin geloofwaardig, net omwille van de landeninformatie in combinatie met de talibanlinken van B.A.’s-familie dat B.A. gedurende anderhalf jaar een relatie kon onderhouden met verzoekende partij zonder dat haar familie dit doorhad. Er kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat gelet op de gegeven context B.A. onder hoge mate van toezicht stond. Dat zij desondanks erin slaagde om vrijwel iedere nacht met verzoekende partij te

telefoneren en ook vaak het huis kon verlaten om verzoekende partij in een rijstveld te ontmoeten zonder dat haar familie argwaan kreeg, is geenszins aannemelijk.

Evenzeer omwille van voormelde Afghaanse en conservatieve context is het geenszins aannemelijk dat verzoekende partij en B.A. aan het raam in het zicht van voorbijgangers zich beiden zouden ontkleed hebben (CGVS, NPO, 30 maart 2023, p. 12-13). Redelijkerwijze kan immers verwacht worden dat verzoekende partij en B.A. des te meer bewust waren van het risicovol gedrag dat zij stelden zodat het geenszins aannemelijk is dat zij dermate onvoorzichtig te werk gingen. Dit temeer uit haar verklaringen net naar voren komt dat zij zich bewust waren van het risicovol gedrag dat zij stelden (CGVS, NPO, 30 maart 2023, p. 12: *“En ik denk dat jullie ook wel op de hoogte zijn dat je voor zo’n daad in Afghanistan gedood kan worden”*; p. 16: *“Maar het probleem was dat ons dorp onder de controle van de taliban was, en volgens de taliban was liefde verboden en mochten we niet trouwen met wie wij leuk vonden”* alsook p. 17: *“Omdat we wel bang waren”* als reactie op de vraag waarom ze hun relatie nooit besproken hadden met de families). De Raad volgt de verzoekende partij niet dat de commissaris-generaal zich schuldig maakt aan een verkeerde inschatting. Haar betoog dat zij niet altijd de meest verstandige keuzes maakt kan in het licht van de bespreking hoger niet overtuigen om de motieven desbetreffend in een ander daglicht te plaatsen.

Ook hier kan verzoekende partij niet overtuigen niet te begrijpen waarom de verwerende partij verwijst naar de landeninformatie zoals supra besproken.

Waar verzoekende partij voorts nog betoogt dat het niet onlogisch is dat B.A. onmiddellijk haar telefoonnummer vroeg omdat afspreken moeilijk is, gaat zij geheel voorbij aan de eveneens pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat zij daaromtrent tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Immers verklaarde zij initieel dat B.A. haar vroeg naar haar telefoonnummer en dan “vanuit haar huistelefoon ’s nachts (belde)” om nadien te verklaren: “Nadat ze mijn telefoonnummer vroeg, heeft ze mij daarna niet gebeld. Wij hebben elkaar dan opnieuw bij haar deur gezien en ze vroeg aan mij om een gsm en een simkaart voor haar te kopen”. (CGVS, NPO, 30 maart 2023, p. 14-15). Dat verzoekende partij over een dergelijk kernaspect van haar voorgehouden relatie tegenstrijdige verklaringen aflegt, doet terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van het bestaan van deze relatie.”

Hieruit blijkt dat en waarom de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel is dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging wegens *zina* hoeft te koesteren bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn relatie met B.A. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen baseert zich niet enkel op de algemene landeninformatie, maar verwijst ook naar concrete elementen en zijn tegenstrijdige verklaringen, om te besluiten dat zijn asielrelaas

met betrekking tot zijn relatie met B.A. niet geloofwaardig is. Door enkel één bepaald deel van punt 2.3.9.2. te citeren, gaat verzoeker uit van een verkeerde lezing van het bestreden arrest. Verzoeker toont geen schending aan van de jurisdictionele motiveringplicht.

24. Verzoeker laat op het einde van het verzoekschrift nog gelden dat “geen nauwgezet en nauwkeurig onderzoek [is] gevoerd, gelet op het feit dat op de bronnenkritiek van verzoeker niet geantwoord werd, terwijl het om een verdedigbare grief gaat in de zin van artikel 3 EVRM, hetgeen een schending inhoudt van artikel 3 EVRM juncto 13 EVRM”. Uit de beoordeling van het eerste middelonderdeel *supra*, blijkt reeds de ongegrondheid van deze kritiek, die door verzoeker niet nader wordt ontwikkeld wat de voormelde verdragsbepalingen betreft.

Conclusie

25. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op tweeëntwintig juni tweeduizend zesentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams